

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3489/2022
11.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Драгане Маринковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ана Поповић адвокат из ..., против тужене Општине Алексинац, коју заступа Правобранилаштво општине Алексинац ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1528/2022 од 31.03.2022. године на седници одржаној 11.04.2024. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1528/2022 од 31.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1528/2022 од 31.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П1 156/21 од 10.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 22.04.2018. до 01.11.2019. године исплати укупно 116.903,14 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе од доспелости до исплате на начин описан у том ставу изреке. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 22.04.2018. до 01.11.2019. године исплати укупно 59.393,08 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе од доспелости до исплате на начин описан у том ставу изреке. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 30.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1528/2022 од 31.03.2022. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, посебна ревизија тужиље у овом спору није дозвољена.

Поднетом тужбом тражена је исплата накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 22.04.2018. до 01.11.2019. године, када је тужиоцу исплаћивана плата у висини минималне зараде. О тужбеном захтеву у овом спору одлучено је применом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, којим је прописано да коефицијент плате запосленог садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, као посебног закона који искључује примену одредбе члана 118. Закона о раду. На односу ових закона заснован је и закључак о накнади трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у јавним службама који је Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 05.07.2022. године у вршењу надлежности из члана 31. раније важећег Закона о уређењу судова. Побијана другостепена пресуда не одступа од правног става израженог у наведеном закључку, због чега не постоји потреба да се о тужиочевој посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе или ради новог тумачења права.

Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овом спору поднета је 22.04.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде од 176.296,22 динара, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић